Жили в одному курнику кілька курок з курчатами і два півні. Два цибаті здорові півні з високими червоними гребенями, які вигравали на сонці. Обидва мали дужі й дзвінкі голоси.

— Ку-ку-рі-ку! Ку-ку-рі-ку! Добридень вам! Уставайте! Вже світає!

Луна від їхніх голосів котилася селом, і кури жваво злітали із сідал.

— Ко-ко-ко! Добридень вам! Чуєте, як виспівують рябий та жовтий?

— Ко-ко-ко! Добридень! Чуємо, чуємо!

Жоден півень на всю округу не мав такого голосу, як ці два, і не прокидався раніше за них.

Якось свіжого весняного ранку рябий забив, як завжди, крилами й заспівав:

— Ку-ку-рі-ку! Добридень вам! Уставайте! Вже світає!

Жовтий і собі вдарив крилами й закукурікав. А відкукурікавши, сказав рябому:

— А мій голос гучніший за твій!

— Оввa! — вигукнув рябий.— В мене голос удвічі дужчий. Та й сам я більший за тебе!

— Більший! Чи тобі в голові не потьмарилося? Поглянь, який я цибатий, які маю здорові крила, яку довгу й гарну шию!

— Куди тобі рівнятися до мене? Я набагато більший за тебе, і колір у мене кращий. Моє пір'я блищить, як скло, і гребінь од того палає ще яскравіше! Мої крила сині, як зоряне небо вночі, а з хвоста мого весь світ дивується. Він прегарний, мов букет польових квітів!

— А я золотий, як осіннє листя! — вигукнув жовтий.— До того я не простого роду. Діди й прадіди мої жили в заморських країнах, а мене, ще коли я був яйцем, привезли сюди. Я золотий, як сонце. Я високого роду, до чого мені твої дешеві оздоби?

— Мій хвіст — дешева оздоба?! — обурився рябий.— То це ти хочеш, бридкий півнисько, привселюдно сміятися з мене?

— Бридкий? — жовтий півень підскочив і настовбурчив пір'я.

Але й рябий був не з тих, що дають у кашу наплювати, то й собі стрибнув до жовтого.

І почався жорстокий двобій. Кури, перелякані, збилися в кутку. Курчата тулилися до квочок.

Розлючені півні підлітали, били крилами, клювали один одного. Спинялися на мить і знову кидалися в бій. Нарешті рябий переміг жовтого. Бідолаха сховався від сорому в курник, а звитяжець, злетівши на ворота, щосили загорлав:

— Ку-ку-рі-ку! Ку-ку-рі-ку! Я переміг жовтого півня! Я загнав його в курник! Не схоче він більше битися зі мною! Слава мені, здоровому рябому півневі з дужим голосом, синіми крилами та барвистим хвостом! Я наймогутніший у світі! Ку-ку-рі-ку! Я звитяжець!..

Орел, шугаючи у високості, почув цю похвальбу.

— Ага, півень горлає. Дай-но гляну — може, вдасться поживитися.

Каменем упав орел з неба і, вп'явшися пазурами в рябого, зник за хмарами.

Кури жахнулися, курчата заплакали, а жовтий півень, почувши лемент, висунув голову з курника й спитав:

— Що скоїлося?

А дізнавшися, засумував:

— Бідний рябий! Я не зичив йому такого лиха. Я був певен — ми помиримося і знову товаришуватимемо.

— Хто йому винен! — закудкудакала біла курка.— Було б співати та міру знати. Чому не сидів собі любесенько з нами, а видерся хтозна-куди та й вихвалявся перемогою? Аби не горланив, жив би між нас і біди не знав.